

Dat was Simon Korteweg, dit is H III, NOS Jazz, Mdr. De Geschiedenis van de Jazz, deel 35.

Plaat 1 Fletcher Henderson a/h Orchestra: Hot and anxious (Horace Henderson)
B/5 - 3:18 - CBS BPG 62003

De Fletcher Henderson band met Horace Henderson aan de piano i.p.v. de leider. Soli door Bobby Stark-trompet, tenorsaxofonist Coleman Hawkins op klarinet, en Clarence Holiday-gitaar. "Hot and anxious" is een compositie en arrangement van Horace Henderson, acht jaar later gebruikte Joe Garland ^(de 2^e en de 3^e versie) chorus voor zijn compositie "In the mood", die in de Glenn Miller-versie een hit werd. Deze opname werd 19 maart 1931 door Columbia in New York gemaakt. De Henderson band had het moeilijk in de crisis-jaren, het enige echt goede engagement was van najaar 1930 tot voorjaar '31 in Connie's Inn, toernees door het land ⁱⁿ slecht. 17 juli '31 neemt het orkest op voor Brunswick/Melotone. Dit is een stuk van Elmer Schoebel in een arrangement van Fletcher Henderson: "House of David blues".

Plaat 2 Fletcher Henderson a/h Connie's Inn Orchestra: House of David blues
A/1 - 3:05 - Coral COFS 1912 (Schoebel, Myers, Mills)

Fletcher Henderson and his Connie's Inn Orchestra: "House of David blues", 17 juli 1931, met Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Bobby Stark-trompet, Edgar Sampson-viool, en Benny Morton-trombone. Fats Waller's "Honeysuckle rose" wordt 9 december 1932 voor Columbia vastgelegd, ook weer in een eigen arrangement van Fletcher Henderson.

Plaat 3 Fletcher Henderson a/h Orchestra: Honeysuckle rose (Waller, Razaf)
A/4 - 3:10 - CBS BPG 62004

J.C. Higginbotham-trombone, Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, en Bobby Stark-trompet in "Honeysuckle rose" van 9 december 1932. Hoe slecht het met de band en de platenverkoop in het algemeen gaat, blijkt uit het aantal opnamen in 1933. Twee sessions van in totaal 8 stuks: vier platen dus. Een jaar later komt het, althans voorlopige einde. Om te beginnen verlaat Henderson's ~~ster~~ ^{voor} ster-solist, Coleman Hawkins hem, om zonder enige aankondiging naar Europa te vertrekken. Uit de laatste session met Hawkins, 6 maart 1934 voor Victor: "Hocus Pocus".

Plaat 4 Fletcher Henderson a/h Orchestra: Hocus Pocus (Will Hudson)
B/laatste - 3:15 - RCA LPM 10121

"Hocus Pocus", compositie en arrangement van Will Hudson, met Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Buster Bailey-klarinet en Henry 'Red' Allan-trompet. Bij een van die min of meer mislukte toernees door het Zuiden van de States had Henderson in Little Rock, Arkansas, de ~~xxx~~ zojuist geformeerde band van pianist Bill Basie gehoord, die later bekend zou worden als Count Basie. Henderson was onder de indruk

na Hawkins' vertrek

van Basie's tenorsaxofonist Lester Young, nam hem op proef, maar de band accepteerde hem niet en prefereerde Chu Berry, wiens spel zeer op dat van Hawkins leek. Maar nu was Henderson het met de keus niet eens, en uiteindelijk werd het een andere tenorsaxofonist uit de Kansas City regionen, op basis van zijn reputatie bij o.a. Bennie Moten en Andy Kirk, en gerecommendeerd door Henderson's broer Horace: Ben Webster.

laat 2 Fletcher Henderson a/h Orchestra: Limehouse blues (Furber, Braham)
A/3 - 2:42 - Coral COPS 1912

"Limehouse blues" met Irving 'Mouse' Randolph-trompet, Buster Bailey-klarinet, Kelg Johnson-trombone en Ben Webster-tenorsaxofoon. Een arrangement van Benny Carter dat 11 september 1934 werd opgenomen voor de gloednieuwe platenmaatschappij van Jack Kapp: Decca. Drie maanden later houdt Fletcher Henderson, big band pionier, er mee op en verhuurt zich als arrangeur. Met groot succes; in '35 werkt hij een half jaar voor Benny Goodman.

Een van de grote tegenslagen in '34 was het niet doorgaan van de Europese toernee voor de Henderson band geweest. Irving Mills, manager van Duke Ellington en de man die de bands voor de Cotton Club uitzocht, had op het laatste moment Henderson laten weten dat hij Cab Calloway prefereerde. Cabell Calloway was 25 december 1907 in Rochester, New York, geboren, opgegroeid in Baltimore en uiteindelijk met de familie in Chicago beland. Daar ging hij drummen, zingen en dansen -o.a. in het Sunset Café- en met zoveel succes dat hij voor een vocale rol in de Connie's Inn revu 'Hot Chocolates' gevraagd werd, waarin Louis Armstrong trompet speelde. Daarna her-groepeert hij zijn orkest, de Alabamian's, maar die gaan in de Savoy Ballroom tijdens een 'battle of the bands' ten onder tegen de Missourians. Als zingende en dansende orkestleider had Calloway het echter wel bij het publiek gemaakt, zodat Charlie Buchanan, manager van de Savoy, hem voor de Missourians zette. 23 december 1930 maken Cab Calloway and his Orchestra weer opnamen voor Brunswick, (de eersten werden in juli gemaakt), en de eigen identiteit van de Missourians blijkt niet aangetast. Dit is "Some of these days".

laat 5 Cab Calloway a/h Orchestra: Some of these days (Brooks)
A/2 - 2:55 - Ace of Hearts AH 106

De hit van Sophie Tucker "Some of these days", door Cab Calloway and his Orchestra, alias de Missourians. 23 december 1930 voor Brunswick met soli van o.a. DePriest Wheeler-trombone, Joe Thomas-tenorsaxofoon en R.Q. Dickerson *(C-trompetist)* die mogelijk ook de arrangeur was. En er werd gezongen, op geheel eigen en nieuwe wijze, door Cab Calloway.

De combinatie van de zanger/showman en de Missourians doet het zo goed dat Irving Mills die in zijn stal opneemt. En wanneer Duke Ellington februari 1931 de Cotton Club voor een uitgebreide toernee verlaat, zet Mills de Calloway band daar neer, waardoor de Missourians, in 1923 het eerste huisorkest van de Cotton Club, weer op de thuisbasis terug ~~zijn~~. Dan gebeurt er iets. Irving Mills en Cab Calloway bewerken de oude ballad "St. James Infirmary" tot een eigentijds liedje over opium roken, en er is een succes-explosie voor Calloway. Als 70-jarige ^{1928,} opende hij er nog mee op het North Sea Festival in Den Haag. Dit is de oorspronkelijke opname van 3 maart 1931: "Minnie the Moocher".

dem

Cab Calloway a/h Orchestra: Minnie the Moocher (Calloway, Mills)
A/4 - 3:08 - idem

"Minnie the Moocher", 3 maart 1931, door de Missourians, nu: Cab Calloway and his Orchestra. Calloway's zang en scat-singing plus vraag en antwoord-spel met de bandleden, 'Hi-de-ho', hadden ~~gevolgen~~ gevolgen, daarvan horen we volgende week in deel 36 van de Geschiedenis van de Jazz, Mdr.

0 0 0 0 0